

Hvem er det, som vi skuer gå
på vandet over fjorden
og kalde frem den himmel blå
af stormen over jorden?

En sædemand så let på tå,
som var han gjort af skyer,
går over marken for at så,
som syersken nu syer.

Hun træder nålen med sin tråd
og agter vel på sømmen,
som fiskeren i samme båd
må agte vel på strømmen.

Imens han stanger sine ål
om natten ved en lygte,
så viser hendes taljemål
sig mindre end sit rygte.

Nu tager hun sin kjole på,
som går til over knæet,
som fiskeren i grunden så
og lagde sig i læet.

Hvor hyrderne på marken lå
og spurgte om beviset,
der lod Gud selv sin engel stå
med ånden overiset.

Den lægger hovedet på skrå
og siger med det samme,
den glæde skal al verden få,
som gør al sorg til skamme.

Det grunder malkepigen på
og lader hånden glide
med korn henover golde strå
ud over jorden vide.

*Tekst: Lars Hougaard Clausen
Over sædemandsmotivet hos Peter Brandes*